

124 OLDALON, GAZDAG SZABADTÉRI KONCERT- ÉS FESZTIVÁLKÍNÁLATTAL

midemca
MIDEM CLASSICAL AWARDS
HIVATALOS ZSÚRITAG

GRAMOFON

*Klasszikus és Jazz***2009. NYÁR**

GIDON KREMER

A CSEND A ZENE KEZDETE

MENDELSSOHN- ÉVFORDULÓ

Egy reneszánsz szellem

SÁRI JÓZSEF

A Napfogyatkozás
premierje előtt

GEORGE DUKE

Ritka műfaji sokszínűség

ZEMPLENI
fesztivál

XIV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

ISSN 1416-1109

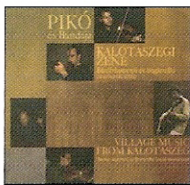


09002



9 771416 110003

Ára:
950 Ft
€ 4,-



**PIKÓ ÉS BANDÁJA
KALOTASZEGI
ZENE**



Pikó és bandája bő másfél évtizede az egyik legjobb táncmuzikáns vonósbanda a fiatalabb generáció zeneszei között, és mindig is különösen a kalotaszegiben voltak erősek. Nem meglepetés, hogy a bánffy-hunyadi és bogártelki anyagból összeállított albumuk különösen nagy értéket képvisel. Nem próbálkoznak újításokkal, még azt sem érzi az ember, hogy a legkevésbé ismert dallamokra utaznának, és ezzel próbálnák magukra felhívni a figyelmet. Egyszerűen csak muzsikálnak, tiszta szívből. Hallatszik a hosszú évek kemény munkája, a mesterek hatása, a gyűjtések élményszerűsége, és az az összecsiszoltság, amelynek eredményeként még a legapróbb részletekben is együtt képesek mozdulni. Jók az énekesnők, és jót tesz a hangzásnak az is, hogy Szalóki Ági és Hajdú Kinga az autentikus előadásmódon belül is két külön karaktert képvisel. Alaplemez. *PáÉ*

Szerzői kiadás – Hangvető
KB02

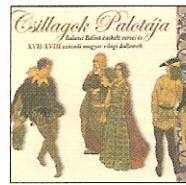


**FOLKTRONIKA
MEGKERÜLNÉM
AZ EGET**



Ritka, hogy nem azért ötvözi valaki a népzene-t a rockzenével, mert egyikben sincs igazán mondani- valója, vagy egyikben sem kiugró. A Folktronika el- képzelései is felvetnek néhány kérdést. Egyfelől azt, hogy mit kell igazítani a népzene hangszíne ah- hoz, hogy a rockzenében is átütő legyen. Másfelől azt, hogy vajon érdemes-e változtatás nélkül énekelni a népdalok szövegét, ha egészen más világot sugall a zenei háttér, és nem kellene-e inkább tágabban értelmezni a feldolgozásokat? Találunk kifejezetten érdekes hangzatokat, akkordfüzereket, ritmusokat, különösen a népzenei hangzás és a rockzene egymásra úsztatásában. Mégis a rockzene felől kissé amatőrnek tűnik, a népzene felől pedig helyenként sérül az egyébként autentikusnak szánt ének és hangszerjáték. Nem reménytelen vállalkozás tehát a Folktronika, bár van még mit csiszolni. *PáÉ*

Szerzői kiadás – Fonó Budai Zeneház



**CSIGLAGOK
PALOTÁJA
BALASSI BÁLINT
ÉNEKELT VERSEI**



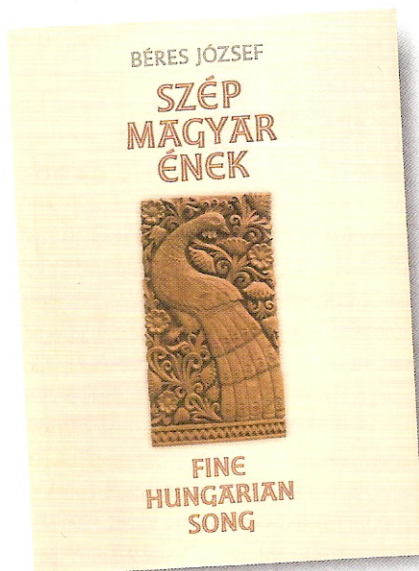
A reneszánsz év tucatjával hozta napvilágra a rene- szánsz lemezeket, a kor jellegzetes dalainak külön- böző stílusokba ültetését. A nagyváradi régizene trió (Molnár Júlia színművész, Szilágyi Ágnes zenetanár és Balogh „Joe” József gitárművész) is erre a terület- re evezett. Az album első felében Balassi-versekből válogatnak, a második rész vegyesebb, itt a XVIII. századi virágénekektől a Csokonai versekig terjed a kínálat. Kristálytisztá, legömbölyítet megformálást hallunk, ám ez mégsem érint meg különösebben. Nem átütő a megszólalás – beleértve Molnár Júlia egyébként szépen frazeált énekét –, és a dalok hang- vétele is kissé egysíkú. Alig-alig akad táncosabb karakter, azt is kimerőbb tempóban halljuk. Balassi kapcsán óhatatlanul a Misztrál lemeze jut az eszünkbe, amelyen hasonló hangszerelésben erőtel- jesebb hatású anyagot sikerült létrehozni. *PáÉ*

Fonó Budai Zeneház
FA 248-2

BÉRES JÓZSEF: SZÉP MAGYAR ÉNEK
Akovita kiadó, 579 oldal

Olyan alapkérdéseket feszeget Béres József nép- dalgyűjteménye, amelyeket érdemes lenne min- den hasonló jellegű összefoglaló munka előtt tisztázni. Először is nem árt, ha az ember tudja, ki lesz a célközönsége. Kutatóknak ott van A magyar dal könyve, amellyel elég jelentős az átfedés, nyil- vánvalóan a tudományos tanácsadó, Dobszay László személye miatt. Itt ráadásul nincs is elemzés, csak a dallam eredete és a besorolás. Ha népszerűsítő kiadvány, akkor hasznos lett volna hozzá egy lemez melléklet, amely legalább a dala- mok egy részét tartalmazza, gyűjtésből vagy kiváló népzeneészeink előadásában, különösen, hogy egyre kevesebben olvasnak kottát, ráadásul a népdalok hiteles megszólaltatása hangzó élmény nélkül lehetetlen.

Ha az oktatásnak szánták, akkor már a tagozatos énekkönyvek is nagyjából ugyanezeket a dalokat tartalmazzák, ráadásul több- nyire egységes hangnemben, egy bé előjegyzéssel, hogy a szolmizálást segít- sék. Itt az ide-oda transzponálás szándéka az énekelhetőséget segítené, nagy kérdés azonban, kinek mi a könnyen énekelhető hangnem, hiszen ez más, ha népzene „torokhanggal”, más, ha klasszikus hangképzéssel nyúlunk hozzá: függ attól, hogy nő, férfi vagy gyermek az illető, egyéni hangfajunkról nem is beszélve.



Gyönyörű a könyv, kemény kötéses, vastag gyűjtemény, a polcon mindenképp jól mutat, de vajon ki vesz a kezébe egy illusztris kiadványt két- három pohár bor után, hogy a társasággal el- énekelje belőle a kedvenc népdalát? Emlé- keztetőnek, összefoglalásnak viszont jó, és kellő képet is ad arról, mik alkotják a korábban a Kodály-módszeren, manapság pedig inkább csak a maradványain felnőtt generációk közös dallamkincsét Magyarországon.

Csak félig kétnyelvű a kötet, hiszen a ma- gyarázatokat és a címetek lefordították, a szö- vegeket viszont nem. Így ha egy külföldi kezébe veszi, nem fogja érteni, miről szólnak a dalok, és ez alighanem az egyik legnagyobb hiányos- sága – már ha nemzetközi „hasznosításában” gondolkozunk.

A mintegy hatszáz oldalon természetesen meglepetés is érheti az olvasót. Egy-egy dal-

nak a rövid történetéből olyan újdonságok derülhetnek ki, mint például az, hogy az a bizonyos rézágú csak az 1948-as centenáriumba készülő ünnepi kiadványban lett Gábor Ároné, eredetileg Ferenc Józsefé, majd Horthy Miklóse volt, ráadásul keletkezése is az első világháborúhoz köthető. Hasznos az egyházzenei rész is, amely a hazai római és a görög katolikus, illetve a református és az evangélikus egyház legfontosabb énekeit is összefoglalja – ilyen jellegű ökumenikus válogatás még nem jelent meg a magyar piacon.

Pál Eszter